Dosarul nr. 2-906/2024;
2-24003135-48-2-05012024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

27 mai 2024 mun. Străşeni

Judecătorul din Judecătoria Străşeni, sediul central Dorina Croitor, examinând în procedură scrisă cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată cu valoare redusă depusă de ÎM „Incaso" SRL către Galuşca Anatolie privind încasarea sumelor cu titlu de datorie contractuală şi alte plăţi aferente, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată,

A CONSTATAT:

Argumentele participanţilor la proces:

La 02.01.2024 ÎM „Incaso" SRL a depus o cerere de chemare în judecată împotriva lui Galuşca Anatolie privind încasarea sumelor cu titlu de datorie contractuală şi alte plăţi aferente, precum şi compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii reclamantul a indicat că, pârâtul Galuşca Anatolie a primit de la „Sebo Credit" SRL, un împrumut. Pentru nerespectarea termenilor de rambursare a împrumutului, pârâtul s-a angajat să plătească pe lângă suma ratelor de plată a împrumutului şi o penalitate contractuală, care se raportează duratei de întârziere. Necătând la respectarea obligaţiunilor contractuale de către „Sebo Credit" SRL, pârâtul până la moment nu şi-a onorat obligaţiile contractuale.

Suplimentar, mai indică reclamantul că pârâtul a fost înştiinţat despre nerespectarea clauzelor contractuale, prin intermediul notificărilor recomandate. Ulterior, datoria pârâtului a fost cesionată de către compania ÎM „Incaso" SRL. Astfel, ÎM „Incaso" SRL, epuizând orice cale de soluţionare a litigiului pe cale amiabilă, solicită încasarea din contul pârâtului Galuşca Anatolie, a datoriei restante la credit în sumă de 30 000 lei, penalitatea în sumă de 26 798 lei, cheltuielile de asistenţă juridică în sumă de 800 lei şi taxa de stat achitată la depunerea acţiunii în sumă de 1 703,94 lei.

Prin Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor, cererea în cauză a fost repartizată judecătorului Dorina Croitor la data de 05.01.2024.

La 05.01.2024, prin încheierea judecătorului Dorina Croitor (f.d.32) cererea sus nominalizată a fost primită în procedura cererilor cu valoare redusă, expediind pârâtului copia încheierii în cauză cu copia cererii de chemare în judecată şi toate actele anexe, la adresa indicată de reclamant, solicitând pârâtului Galuşca Anatolie depunerea referinţei în termen de 30 zile din momentul recepţionării copiei cererii.

Conform art.276^4 alin.(2) CPC, dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată şi înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referinţă, soluţionarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar.

Partea reclamantă şi partea pârâtă au fost notificate despre examinarea cauzei în procedura scrisă (f.d.33-34). Însă, corespondenţa expediată la adresa părţii pârâte a fost restituită cu menţiunea nereclamat (f.d.35).

În acest sens, judecătorul relevă că prin nereclamarea corespondenţei pârâtul nu şi-a valorificat dreptul şi nu a depus referinţa la cererea de chemare în judecată, din care considerent, ţinând cont de prevederile legale, soluţionarea cererii de chemare în judecată a avut loc în baza materialelor anexate la dosar. Or, faptul că pârâtul refuză să primească corespondenţa sau omite să se prezinte la poştă şi să ridice corespondenţa, este imputabil exclusiv pârâtului, or nu poate să-i fie transmisă corespondenţa în mod silit. Astfel, ţinând cont de Regulile privind prestarea serviciilor poştale, aprobate prin hotărârea Guvernului nr.1457 din 30 decembrie 2016, judecătorul a apreciat posibil de a examina cauza, or trimitere nereclamată reprezintă o trimitere poştală care nu a fost distribuită (predată) destinatarului din cauza nesolicitării sau refuzului de recepţionare a acesteia. La fel, se reţine că potrivit Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor adresa înregistrată după pârât, corespunde cu cea la care a fost expediată corespondenţa. Respectiv, instanţa a examinat cauza reieşind din art.22 alin.(4) lit.b) Cod civil, prin care notificarea se consideră ajunsă la destinatar când este predată la adresa lui poştală.

Aprecierea instanţei:

Examinând poziţia reprezentantul reclamantului, expusă în cererea de chemare în judecată şi studiind materialele dosarului, instanţa de judecată consideră cererea de chemare în judecată întemeiată, în parte, şi necesar de a fi admisă parţial, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 276^2 Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depăşeşte 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalităţile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

În acord cu prevederile art. 276^3 Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanţilor la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică. Conform art. 276^4 CPC, instanţa soluţionează cauza şi adoptă dispozitivul hotărârii într-un termen de cel mult 6 luni de la data depunerii cererii. Dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată şi înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referinţă, soluţionarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar. Hotărârea judecătorească adoptată se publică pe pagina web a instanţei judecătoreşti şi se comunică participanţilor la proces, inclusiv prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.

Astfel, judecătorul reţine că pârâtul Galuşca Anatolie nu a depus referinţă şi acţiunea înaintată de ÎM ”Incaso” SRL a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă, reglementată de capitolul XXII al Codului de procedură civilă (art. 276^2 -276^4).

În temeiul art. 240 alin.(1) Cod de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.

Articolul 130 alin.(1) Cod de procedură civilă statuează că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Potrivit dispoziţiilor art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitive de instanţa de judecată, pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Conform art. 823 alin. (1) şi (2) Cod Civil, o creanţă transmisibilă şi sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terţ (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanţă, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior. (2) Cesiunea creanţei nu poate aduce atingere drepturilor debitorului şi nici nu poate face obligaţia acestuia mai oneroasă.

Judecătorul examinând probele prezentate de reclamant a constatat, că la 14.01.2022, între ”Sebo Credit” SRL, în calitate de împrumutător şi Galuşca Anatolie, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de credit nr. AG0713283 cu anexa nr. AM4431826, potrivit căruia ultimului la data de 14 ianuarie 2022 i-a fost acordat un împrumut în mărime de 10 000 lei. Fapt confirmat prin bonul de plată (f.d.14).

La 23.02.2022, între ”Sebo Credit” SRL, în calitate de împrumutător şi Galuşca Anatolie, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de credit nr. AG0713283 cu anexa nr. AM5722504, potrivit căruia ultimului la data de 23 februarie 2022 i-a fost acordat un împrumut în mărime de 20 000 lei. Fapt confirmat prin bonul de plată (f.d.8).

Reclamantul pretinde că, pârâtul Galuşca Anatolie are datorii, rezultate din contractul de credit nr. AG0713283 din 27.11.2019, anexa nr. AG0713283 din 14.01.2022, anexa nr. AM5722504 din 23 februarie 2022 şi a contractului de cesiune a creanţelor nr. CS-2021/12-8 din 31.12.2021, formate din: împrumutul restant în sumă de 30 000 lei, penalitate contractuală 26 798 lei. (f.d.24)

Conform condiţiilor contractuale, ultimul nu a achitat ratele lunare potrivit graficului de rambursare, tot odată s-a obligat şi la plata unei penalităţi de întârziere în mărime de 1 % din suma datoriei pentru fiecare zi de întârziere (f.d.9, 15).

La data de 17.11.2023, în adresa pârâtului Galuşca Anatolie, prin intermediul Oficiului Poştal, a fost expediată reclamaţia de soluţionare prealabilă a litigiului, potrivit căreia s-a solicitat ca în termen de 10 zile din momentul recepţionării, să fie achitată datoria contractuală în sumă de 59301,94 lei. (f.d.21-22).

Dat fiind faptul că Galuşca Anatolie nu a achitat datoria în termen, reclamantul la data de 02 ianuarie 2024 a înaintat prezenta cerere de chemare în judecată privind încasarea împrumutului şi a penalităţii contractuale, calculate în temeiul contractul de credit nr. AG0713283 din 27.11.2019, anexa nr. AG0713283 din 14.01.2022, anexa nr. AM5722504 din 23 februarie 2022 şi a contractului de cesiune a creanţelor nr. CS-2021/12-8 din 31.12.2021.

De asemenea, judecătorul examinând probele prezentate de reclamant a stabilit că, acesta solicită încasarea din contul pârâtului Galuşca Anatolie a creditului în sumă de 30 000 lei.

Conform art. art. 776 din Codul civil obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

În temeiul art. art. 858 alin.(1) – (2) din Codul civil temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Potrivit art. 1247 alin. (1) Codul civil împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract.

Potrivit art.1763 alin.(1) – (2) Cod Civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizaţie de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziţia unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiţia rambursării ei, a plăţii dobânzii şi a altor plăţi aferente, sau îşi asumă orice alt angajament de a achiziţiona o creanţă sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii. Contractul de credit se încheie în scris.

Conform art.1769 alin.(1) lit. d) Cod civil, creditorul poate rezolvi contractul şi cere restituirea creditului şi a sumelor aferente dacă: debitorul nu a executat obligaţia de restituire a cel puţin 2 tranşe ale creditului, atunci când contractul prevede restituirea creditului în rate.

Astfel, faptul eliberării sumei în temeiul contractului de credit este demonstrat incontestabil, iar la data de 31.12.2021 creanţa pârâtului a cesionată de către întreprinderea reclamantă ÎM „Incaso” SRL, în sensul dat fiind întocmit contract de cesiune şi act de predare-primire a creanţei (f.d.25-28).

În vederea prevenirii un litigiu judiciar, de către reclamantul ÎM „Incaso” SRL, la data de 17.11.2023, a fost expediată la adresa pârâtului reclamaţie (f.d.21). Reclamaţia expediată la adresa pârâtei Galuşca Anatolie, nu a fost recepţionată, fapt confirmat prin aplicarea bifei ca fiind ”nereclamat” (f.d.22). Aşadar, instanţa de judecată constată că, reclamantul a respectat procedura prealabilă, iar pârâtul Galuşca Anatolie nu a restituit datoria restantă, reclamantului, nici până la moment.

Ţinând cont de cele expuse supra, reieşind din conţinutul normelor de lege menţionate cât şi în baza probelor administrate, judecătorul ajunge la concluzia că reclamantul ÎM „Incaso” SRL este în drept de a solicita încasarea de la pârâta Galuşca Anatolie, care se face vinovat de neonorarea obligaţiunilor contractuale, a sumei creditului în mărime de 30 000 lei, pretenţie care urmează a fi admisă.

De asemenea, judecătorul reţine că potrivit cererii de chemare în judecată, pe lângă suma împrumutului reclamantul ÎM „Incaso” SRL mai solicită încasarea din contul pârâtului Galuşca Anatolie a penalităţii în mărime de 26798 lei.

Conform condiţiilor speciale cât şi a pct. 4.2.1. din contractul de credit, pârâtul Galuşca Anatolie s-a obligat, la plata unei penalităţi de întârziere în mărime de 1 % din suma restantă pentru fiecare zi de întârziere, ceia ce conform calculului reclamantului constituie suma de 26798 lei.

Conform art. 1071 Cod Civil alin.(1) – (2) persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sunt elaborate şi comunicate într-un limbaj clar şi inteligibil, precum şi să fie lizibile. Această cerinţă este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificaţiilor de orice natură. Într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza propusă de către profesionist cu

încălcarea obligaţiei de transparenţă impuse prin dispoziţiile alin.(1) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

Art. 1072 alin.(1)-(2) Cod Civil stabileşte că într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist şi dezavantajează considerabil, contrar bunei-cred, consumatorul. Articolele 1077-1079 cuprind lista clauzelor considerate abuzive în contractul dintre un profesionist şi un consumator fără necesitatea evaluării lor conform alin.(1) din prezentul articol şi art.1075.

În acord cu art. 1075 alin.(1) Cod Civil, la evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul art.1072 alin.(1), art.1073 şi 1074 se va ţine cont de: a) respectarea obligaţiei de transparenţă prevăzută la art.1071; b) natura obiectului contractului; c) circumstanţele determinante în cadrul încheierii contractului; d) celelalte clauze contractuale; şi e) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractual.

Alin. (2) a normei date stabileşte că evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului şi nici la caracterul adecvat al preţului sau al remuneraţiei, pe de o parte, faţă de bunurile, lucrările sau serviciile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în cazul în care s-a respectat obligaţia de transparenţă, prevăzută la art.1071. Obiectul contractului şi raportul dintre preţ şi calitate pot fi luate în considerare la evaluarea caracterului abuziv al celorlalte clauze contractuale.

Potrivit art. 1076 alin.(1)-(4) Cod Civil, clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută. Această nulitate de protecţie operează doar în măsura în care anularea clauzei avantajează partea care nu a propus clauza abuzivă. În cazul în care partea care nu a propus clauza abuzivă este un consumator, instanţa de judecată este obligată să invoce nulitatea din oficiu. Dacă contractul poate fi, în mod rezonabil, menţinut fără clauza abuzivă, celelalte clauze rămân valabile.

În temeiul art. 15 alin.(7) Legii privind contractele de credit pentru consumatori nr. 202 din 12.07.2013 (cu modificările prin Legea nr.23 din 27.02.2020 în vigoare de la 20.06.2020), se interzice aplicarea oricăror plăţi (inclusiv dobânzi, comisioane, taxe, penalităţi, dobânzi de întârziere şi orice alt tip de plăţi) aferente unui contract de acordare a creditului pentru consumator pe un termen mai mic de 2 ani şi/sau în care suma iniţială debursată este de până la 50 de mii de lei (pentru linia de credit, valoarea de referinţă se va considera suma maximă stabilită în contractul de credit), a căror valoare totală să depăşească valoarea debursată conform contractului respectiv sau valoarea de intrare a bunului în contractul de leasing financiar, iar conform alin. (9) a acestei norme indică că în cazul încălcării prevederilor alin.(7) şi (8), creditorul are dreptul să solicite doar restituirea sumei iniţiale debursate conform contractului de credit acordat, fără revendicarea altor plăţi prevăzute în contract (inclusiv dobânda, comisioanele, taxele, penalităţile, dobânzile de întârziere şi orice alt tip de plăţi). Prezenta prevedere se aplică inclusiv în cazul în care creditorul a transmis unei persoane terţe dreptul de încasare a creanţelor aferente contractului de credit acordat.

Legea nr. 202 din 12.07.2013 permite de a distinge 3 categorii de plăţi pe care un debitor este obligat să le facă creditorului în temeiul contractului: a) restituirea împrumutului (valoarea totală a creditului); b) venitul normal al creditorului, în cazul în care debitorul îşi execută corespunzător obligaţiile contractuale (costul total al creditului); c) venitul suplimentar al creditorului, în cazul în care debitorul nu îşi execută corespunzător obligaţiile contractuale (dobânda de întârziere, penalităţile, cheltuielile de judecată).

La caz, potrivit condiţiilor contractuale, consumatorul s-a obligat să suporte o dobânda anuală efectivă (DAE), pentru suma oferită, în mărime de 274, 88 % (f.d.9) şi respectiv 413 % (f.d.15).

Totodată, în cazul în care debitorul încalcă termenul de plată, va trebui să plătească penalitatea contractuală, care se raportează duratei de întârziere.

Instanţa de judecată constată că, este abuzivă clauza contractuală prin care a fost stabilite costuri, în caz de întârziere la plată, care nu a fost negociate într-un mod rezonabil şi creează un dezechilibru între drepturile creditorului şi a debitorului-consumator (f.d.8-20).

Potrivit art.1 din Legea privind protecţia consumatorilor nr.105 din 13.03.2003, rezultă că o clauză contractuală este abuzivă când creează contrar cerinţelor bunei credinţe, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor ce apar din contract.

Conform art.16 lit. a) din Legea nr.105 din 13.03.2003, rezultă că la încheierea contractelor consumatorul are dreptul de a lua liber decizii la achiziţionarea produsului, serviciului, fără a i se impune în contracte clauze abuzive sau care pot favoriza folosirea unor practici comerciale incorecte, de natură a influenţa opţiunea acestuia.

Astfel, o clauză contractuală, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, este abuzivă, în cazul în care creează, contrar cerinţelor de bună-credinţă, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor care decurg din contract. Se consideră întotdeauna că o clauză nu a fost negociată individual, atunci când a fost inclusă de către comerciant în prealabil şi, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influenţa conţinutul ei. Dată fiind situaţia de fapt existentă în tot sistemul de microfinanţare, adică impunerea de către toate organizaţiile de microfinanţare a unor contracte preformulate, nenegociabile, consumatorii nu au posibilitatea reală să ia cunoştinţă, la data semnării contractului, de amploarea şi de componenta riscului la care s-au expus, care sunt factorii ce le vor influenţa creditul, ce costuri, comisioane ar putea să le fie puse în sarcină după semnarea/acceptarea contractului etc., într-o asemenea manieră, încât să poată refuza contractul. Nu se poate admite argumentul că odată semnat/acceptat un contract este opozabil consumatorului, indiferent dacă este legal, nul sau abuziv.

Curtea de Justiţie a Uniunii Europene a statuat în Cauza C-168/05: importanţa protecţiei consumatorului a determinat în mod particular legislaţia comunitară să prevadă în art.6/1 al Directivei 93/13/CEE că clauzele abuzive, cuprinse într-un contract încheiat între consumator şi profesionist, nu sunt obligatorii pentru consumator. Aceasta este o dispoziţie imperativă care, având în vedere poziţia de inferioritate a unei părţi a contractului, este menită să înlocuiască echilibrul formal, pe care contractul îl stabileşte între drepturile şi obligaţiile părţilor contractante şi are ca efect impunerea unui echilibru real ce restabileşte egalitatea între părţi.

Mai mult ca atât, natura şi importanţa interesului public, pe care se bazează protecţia conferită de directivă consumatorului, justifică, mai mult, ca instanţa naţională să fie obligată să aprecieze, din oficiu, caracterul abuziv al unei clauze contractuale, compensând în felul acesta dezechilibrul care există între consumator şi profesionist.

Instanţa reţine că, interesul financiar a creditorului ar fi acoperit prin încasarea sumei restante a creditului şi suma ratelor rămase, dar neachitate, prevăzută de contract, iar achitarea penalităţii, în mărimea solicitată de reclamant, contravine intereselor consumatorului.

În aşa mod, luând în consideraţie că solicitarea unei penalităţi disproporţionale în raport cu prejudiciu, clauza respectivă este abuzivă şi atrage nulitatea absolută, la fel, prin prisma nulităţii de protecţie a consumatorului, pe care judecătorul este obligat să o invoce din oficiu.

În modul acesta, probele examinate, indicate supra, şi analiza situaţiei de fapt constatată, prin prisma normelor aplicabile speţei, demonstrează că, pârâtul Galuşca Anatolie nu a restituit datoria, iar pretenţiile reclamantului ÎM „Incaso” SRL sunt întemeiate de drept şi de fapt, doar în

partea ce ţine suma restantă a creditului neachitat, fiind bazate pe relaţiile contractuale de credit, iar cererea de chemare în judecată urmează a fi admisă parţial cu încasarea din contul pârâtului Galuşca Anatolie, în beneficiul reclamantului, a datoriei restante la credit – 30 000 lei, iar cerinţa privind încasarea penalităţii, urmează a fi respinsă, fiind bazată pe o clauză abuzivă, care nu poate produce efecte.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Potrivit prevederilor art. 90 lit. c) Cod de procedură civilă din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte cheltuielile de înştiinţare şi chemare a părţilor în judecată.

Din cererea de chemare în judecată reiese că ÎM „Incaso" SRL, solicită încasare de la pârâta Galuşca Anatolie a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat, fapt confirmat ordinul de plată din 23.11.2023 nr. 24522 (f.d.7) rezultă că ÎM „Incaso" SRL a achitat suma de 1703,94 lei cu titlul de taxă de stat pentru depunerea cererii de chemare în judecată.

Însă, ţinând cont de faptul că judecătorul a admis acţiunea reclamantului parţial şi în conformitate de prevederile art. 94 alin. (1) Cod Procedură Civilă al şi art. 3 al Legii taxei de stat, va încasa din contul pârâtul Galuşca Anatolie cheltuielile de judecată proporţional părţii admise, adică din suma creditului de 30 000 lei se va încasa taxa de stat în mărime de 3%, ceia ce constituie 900 lei.

Potrivit art.96 alin. (1) CPC, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

De asemenea, reclamantul ÎM "Incaso" SRL, la depunerea cererii în instanţa de judecată a fost reprezentat de avocatul Eugeniu Bujoreanu, pentru serviciile căruia a achitat suma de 800 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată din 23.11.2023 nr. 24384 (f.d.6).

Astfel, se va încasa în beneficiul ÎM "Incaso" din contul pârâtei Galuşca Anatolie, a cheltuielilor de judecată compuse din plata taxei de stat în mărime de 900 lei, şi cheltuieli de asistenţă juridică - 800 lei.

Conform art. 82, art. 94, art. 238-241, art. 276^2 -276^4 Cod de Procedură Civilă al Republicii Moldova instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

A admite parţial acţiunea.

A încasa din contul pârâtului Galuşca Anatolie, născut *****, IDNP ***** domiciliat în *****, în beneficiul ÎM „Incaso" SRL, cu sediul în mun. Chişinău str. Calea Ieşilor 10 B, c/f 1009600029036, în baza contractului de credit nr. AG0713283 din 27.11.2019, anexa nr. AM4431826 din 14.01.2022 şi a contractului de cesiune a creanţelor nr. CS-2021/12-8 din 31.12.2021, datoria în mărime de 30000 (treizeci mii) lei, cheltuielile de judecată suportate la plata taxei de stat, proporţional părţii admise a acţiunii în mărime de 900 (nouă sute) lei, cheltuielile de asistenţă juridică în mărime de 800 (opt sute) lei, **în total suma de 31700 (treizeci şi unu mii şapte sute) lei.**

În rest pretenţiile reclamantului (privind încasarea penalităţilor) se resping.

Dispozitivul hotărârii judecătoreşti se comunică participanţilor la proces, prin expedierea lui la adresa cunoscută de către instanţa judecătorească şi se publică pe pagina web – „https://jst.instante.justice.md”.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile de la data emiterii dispozitivului, prin intermediul judecătoriei Străşeni (sediul central).

Judecător **Dorina Croitor**